

Б. І. Антонич.

Заповіт Листопаду.

Не закопати до могила
цього, що творче та живе,
ні Чорний Янгол — лопотом зловісних крил
струни душі не перере.

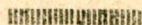
Вже сльози й арфи непотрбні
ні плач за днями, що розбилися об скеля.
Не вішайте на стелю
прикрас жалоби чорносірбних.

Вже не придавить камінь часу
стихійних мрій, що вирости з землі,
хоча б гірку отрути чашу
подали руки злі.

Ще зацвітуть лани просторії,
забудемо, що пережили.
Ще вирівняє Бог могили
колесами історії.

Не загнuzдати вже живла,
не вижере пісок очей,
бо є найвища Влада Влад,
що присуд ізрече.

Не вицалить серцець посуха
та не запаморочить сном юрби.
Не закопати у гроби
живого духа.

Б. І. Антонич.

Magnificat.

Співай душе моя похвальну ісальму Богу,
словами — зорями, словами — перлами, лунай і мерехти,
співай душе ясного сонця перемогу,
словами — рожами, словами — іскрами горить вогонь святий.